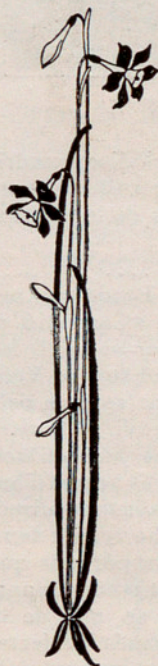

meus companys, i lo mateix passa en altres coses que se'ls hi atribueixen als demés. Mai s'ha produït entre nosaltres la més petita manifestació de gelosia ni de discòrdia; havem considerat sempre com un èxit col·lectiu l'èxit personal de cada hù de nosaltres. Gràcies an aquesta unitat de criteri, la «Comissió d'Acció Política» té sobre tots els regionalistes catalans una autoritat que ningú discuteix, i a ella es deu la perfecta disciplina que sempre ha regnat dintre del partit. En tot moment, un acord de la «Comissió» ha sigut considerat per tots com un acert, sense que a ningú se li hagi ocorregut, tan sols, pensar amb la probabilitat d'una equivocació.

.....

Creiem que, en definitiva, tindrem d'ésser nosaltres els que donuem a Espanya l'organització que ha d'ésser el fonament de sa grandesa. El desig de l'autonomia de Catalunya no és per a entornar-nos a Barcelona i concentrar a Catalunya la nostra actuació política, sinó tot lo contrari: es el desig d'intervenir decididament en la política general, sense deixar a nostres espatlles ni un sol problema per a resoldre que pugui, en qualsevol moment, senyalar un fracàs dintre de la política general. Mentres no estigui reconeguda l'autonomia de Catalunya, l'actuació del governant català serà quelcom perillosa, doncs sempre pot produir-se un conflicte entre llurs deures de governant espanyol i llurs sentiments com a català. Nosaltres ens trobem capacitats per a governar, per a regir a Espanya. Entenem que de tots els polítics espanyols, som els que tenim més solidesa i una tècnica política perfeccionada. Més sincer no puc ser-li.

.....

L'abella del meu blasó

Abella errant qui entre mes roses fresques
de la teva ala al voleteig suau,
i xucles la delícia de tes bresques
gravant el teu punt d'or en l'immens blau;

Abella errant entre mes roses fresques:
jo't gravaré en l'escut de mon palau,
en mes armes ausents cavalleresques
i en la proa d'ensomni de ma nau.

I baix l'escut una inscripció qui diga:
«Melifica p'els bons, abella amiga,
i fibla contra els vils ton agulló.»

Ira i tendresa... Així, diu l'Escriptura,
un día fabricares ta dolsura
dins la gran gola morta d'un lleó.

GABRIEL ALOMAR.